

OBECNICKÝ ZPRAVODAJ

ČERVENEC - SRPEN 2017

Ročník 20

Vydává Obec Obecnice (☎ 318 614 056) | Redakce Bohouš Svoboda (☎ 318 614 079) | www.obecnice.cz

Co najdete v Obecnickém zpravodaji:

OÚ | SDH | SPOLKOVÝ DŮM - KNIHOVNA | ZŠ | MŠ | SLAVOJ OBECNICE

Nastal nám čas dovolených, čas na odkládané nebo nes-tíhané práce, čas cestování, prostě čas prázdnin. Jsou lidé, kteří tráví prázdninový čas odpočíváním. Tu zaleh-nou do křesílka na zahradě, doma na kanapíčko, nebo se klidným a rozvázným krokem projdou po lesní cestě, aby po návratu zasedli někde třeba v Rezervaci na kou-pališti na vínko či pivíčko. Normálně prázdninově odpo-čívají. Jiní lidé se snaží prázdninového času využít na zvelebení svých zahrad a příbytků. Tu cosi betonují, staví zeď nebo nahazují, ryjí v záhonech, stríhají, sekají a přesazují něco na zahradě. Normálně prázdninově svou prací zvelebují nemovitosti. Někteří z nás se roz-hodnou prázdniny využít na cestování. Ti se rozdělují podle prostředků, kterými se pohybují např. nohy, kola, auta, lodě, vzduch apod. Nebo podle destinací, ve kterých se pohybují např. v Čechách, na Slovensku, v Evropě, Americe apod. Dají se rozdělovat podle různých katego-rií a my jsme se doma zařadili do všech. Chvilku odpočí-váme na zahradě v křesílku, chvilku hlídáním vnoučat, pracujeme na příbytku. A zahrada? Pro sucho není co sek-at, zavařovat z vlastních produktů není co. Co nevy-mrzlo, to s promínutím sežrali špačkové a kosáci. A také sojky. Třešně, jahody, borůvky, červený rybíz a nevím co ještě roste jinde. Nezbyvá než nakoupit od kamarádů zelinářů, aby zavařovací a nakládací vášně manželky byly ukojeny. Manželka zaneprázdněna zavařováním mě pověřila naplánováním cestování, pryč se nechá pozvat. Normálně to nedělám, ale v zájmu rodinného štěstí jsem se překonal. Naplánoval jsem dovolenou v jižních Čechách a zajistil i ubytování. Žena byla překvapena,

když jsem jí prozradil: „Neber si karimatku ani spa-cák.“ Čekala totiž, že pojedeme na vandr po vlastech českých. Pod širák. Asi stárnu. Nechal jsem se zlákat honosným názvem Grand hotel. Jsme nenároční, bylo to za slušnou cenu, ale Grand Hotel to byl kdysi v soci-alistických podmínkách. Užili jsme si pobyt v Jindři-chově Hradci parádně. Pojezdili jsme na kole, poslechli folkovou muziku, popili s přáteli... Další destinací pro cestovatele přímo ideální byly Slavonice. Počasí se nám povedlo, ubytování úžasné v historickém domě přímo na horním náměstí. Pan ubytovatel Vladimír nás provedl a dal nám vysvětlení k nádherným freskám, při čemž jsem já ateista pochopil mnohé záležitosti z Bible. Při cyklistické výpravě po stezce zmizelých vesnic jsem po-chopil, že každá ideologie, ať náboženská či politická v sobě nosí možná něco dobrého, ale taky hodně zla. Ulevilo se mi až po setkání na slavnickém náměstí u vínka s pánem, který žije přes padesát let v Americe a stále se sem vrací a který prohlásil: „Všude tady u vás..., vlastně u nás, je moc krásně“. Druhý den jsme zase narazili na náměstí na starého, ale velmi vitálního pána, kterého zaujalo tričko Rezervace Obecnice. Znal zdejší kraj a některé lidi z Obecnice, krásně jsme si po-povídali. Jak je ten svět malý. Poslední stací byla Telč. Věřte nevěřte, ve zdejším muzeu zase zabodovalo tričko a odcházeli jsme s pozdravem pro jednu z našich souse-dek, se kterou paní průvodkyně strávila školní léta. Telč i okolí je nádherné, nelze než doporučit včetně hotelu Celerin. U nás je prostě moc krásně. Tak si toho važme a chraňme si to. Pozdrav z prázdnin posílá **bs**.

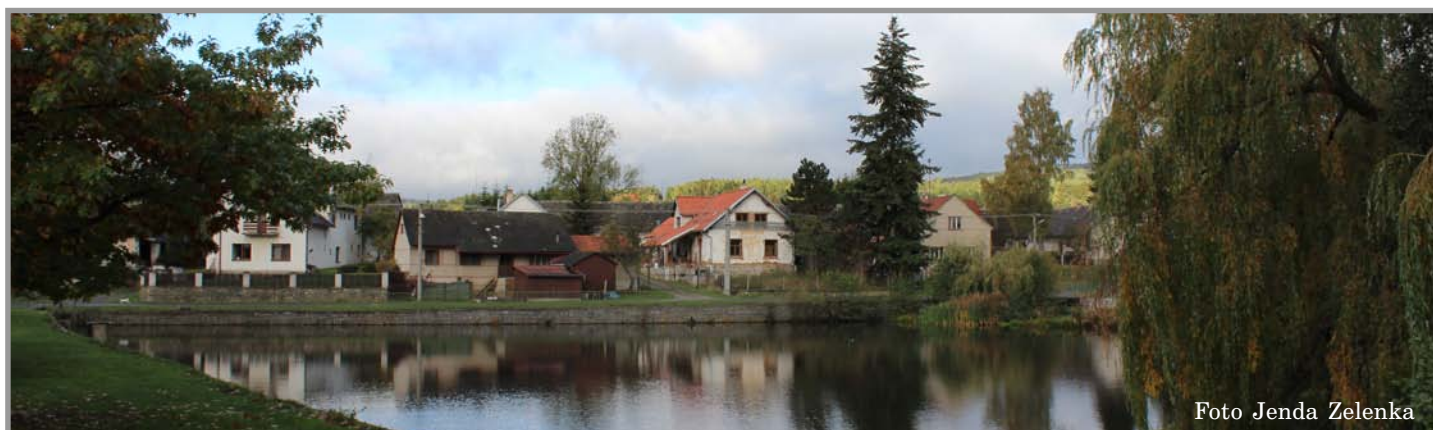

Foto Jenda Zelenka

Zprávy z Obecního úřadu v Obecnici

VÝSTAVBA CHODNÍKU

V rámci projektu „Zvýšení bezpečnosti chodců v Obecnici“ byl zadán projekt a následně požádáno o dotaci z Integrovaného operačního programu. V letošním roce byla žádost schválena a celková výše dotace činí 4,7 mil. Kč z celkového rozpočtu 5,1 mil.

V současné době byly zahájeny práce na výstavbě chodníku firmou BES Benešov, která byla vybrána na základě vypsání výběrového řízení. Ukončení realizace stavby je 20. 11. 2017.

OPRAVA PLOTU U ŠKOLY

Vzhledem ke špatnému stavu oplocení Masarykovy základní školy v Obecnici jsme přistoupili k jeho odstranění a následné výstavbě plotu nového. V současné době je již plot odstraněn a dodavatelskou firmou Ploty Pilecký bude provedeno osazení plotu nového. Aby byla zvýšena bezpečnost dětí, bude plot ze strany lesní správy posunut dále na pozemek školy a tím bude rozšířena komunikace cca o 1,3 m. Ve spodní části oplocení bude rozšířen vjezd do areálu školy o 2 metry, aby byl zajištěn v případě potřeby vjezd požární a jiné technice.

DĚTSKÉ HRŠTĚ V OSEČI

V přípravě je vybudování dětského hřiště v Oseči naproti bývalé hospodě vedle zastávky autobusu na Obecnici. Pro získání územní-

ho souhlasu se stavbou bylo nutné získat vyjádření vlastníků sousedních nemovitostí, dále vyjádření firem, které v daném místě mají svoji technickou infrastrukturu (ČEZ a CETIM). Pro povolení bylo též nutné získat souhlas s vyloučením pozemku ze zemědělského půdního fondu, neboť pozemek je veden v katastru nemovitostí jako zahrada. Na pozemku bude umístěno 5 dětských herních prvků (prolézačka, houpačka, košobranka, balančka a lanový žebřík nízký) a dále inventář 2 lavičky a 1 odpadkový koš. Následně pak bude hřiště oploceno, aby byla zajištěna bezpečnost dětí. Pokud vše půjde bez problémů, bude hřiště hotovo do 10. 8. 2017.

J. Karas, starosta obce

Jubilea v červenci slavili

Jindřich Lukáš 50 let

Eduard Kříž 85 let

Antonie Šeflová 85 let

Vlastimil Žahourek 65 let

Zlataše Jirásková 50 let

Jan Komínek 50 let

Andrea Heroldová 50 let

Jubilea v srpnu slaví a budou slavít

Helena Labská 50 let

Marie Moulíková 75 let

Růžena Strnišťová 70 let

Jubilea v září budou slavít

Josef Krotíl 65 let

Václav Neliba 70 let

Jana Zelenková 55 let

František Mareš 70 let

Jiří Hylán 65 let

Jiřina Fulínová 70 let

Přejeme hodně zdraví a pohody do dalších let

VZPOMÍNKA

Dne 14. července 2017 uplynulo 30 let, co nás opustil syn **Jiří Smrček**.

S láskou vzpomíná maminka,
teta Jana a Miluška s rodinou

VZPOMÍNKA

Dne 18. srpna 2017 tomu bude 11 let, co už s námi není náš milovaný tatínek a dědeček **Zdeněk Čáp**.

S úctou a láskou stále vzpomíná
Katka s Pepou a Lukášem a rodina Hoškova

SDH Obecnice

Zdravím všechny čtenáře Obecnického zpravodaje, polovinu prázdnin máme už za sebou, přiblížím vám proto, co se za poslední dobu u nás událo. V čase, kdy vycházel poslední zpravodaj, přesněji 20. 6., se nám v 10:20 hod. na hasičárně rozhoukala siréna. Byl vyhlášen poplach na požár zemědělské techniky v Oseči. Mnoho se nás nesešlo, ale i tak se nám podařilo včas vyjet a pomoci klukům z HZS. A co vlastně hořelo? Byl to manipulátor na balíky. Naštěstí se to stalo na cestě, proto se oheň nerozšířil na pole. Po uhašení a pomoci s odklizením následků jsme se mohli vrátit na hasičárnu a pokračovat co jsme měli rozdělané.

Ještě v ten samý týden, v pátek 23. 6., jste mohli vidět jet naše auta pod houkačkami, i když siréna nebyla slyšet. Měli jsme naplánované prověřovací cvičení na školku. Zde jsme po evakuaci dětí provedli průzkum budovy, ve které se nacházely tři zraněné osoby. Vynesli jsme je ven, kde jim byla poskytnuta základní zdravotnická péče. Nakonec jsme připravili vysokotlak z Tatry, z kterého si děti mohly zastříkat. Akce dopadla dobře, a my jsme se před obědem všichni vrátili domů.

V sobotu 1. 7. okolo 9:26 hod. už jsme měli „ostrý“ zásah. Siréna nám oznámila požár pole u Trhových Dušníků. Tento den bylo velké vedro, ale i trochu větrno a požár se rychle šířil. Na místo události sjelo mnoho techniky. Požár se rychle podařilo lokalizovat a uhasit. Když bychom byli pomalejší, oheň by pohltil i les, do kterého se už šířil. Naštěstí vše dopadlo dobře.

Uběhl týden, 8. 7. v 16:35 hod. nám opět zněla siréna. Opět hořelo, nyní už to byl les. Požár vznikl v lese mezi Lhotou a Sádkem. Naštěstí byl zásah rychlý a oheň se nestačil tak rychle rozšířit. I tak jsme ale hasili skoro dvě hodiny.

V sobotu 15. 7. jsme měli naplánován **Memoriál Františka Housky**. Přípravy probíhaly postupně celý týden před soutěží. V sobotu to celé vrcholilo. Od rána jste nás mohli vidět při navážení spousty materiálu na hřiště. Museli jsme postavit celé závodíště, včetně štafety, která je součástí. Sešli jsme se v hojném počtu, a tak jsme přípravu dobře zvládli. Jediné co nás trochu limitovalo, bylo počasí. Všechny možné servery hlásily, že se odpoledne počasí umoudří. Opak byl pravdou. Štafety byly ještě v podstatě bez deště, ale poté začalo pršet. I přes silnou nepřízeň počasí soutěž došla až do konce, i když poslední útoky už to hodně klouzalo. O to byl systém play-off zajímavější. No a jak soutěž dopadla? Putovní pohár v kategorii žen si odvezli do Suchodola, a to dokonce i muži. Putovní pohár starosty obce si odvezli kluci ze Skalice, kteří na naší soutěži byli poprvé. Naši muži bojovali, co to šlo. Bohužel nám postupně museli odcházet lidi (práce, atd.), a tak posty na souboje o finále a o třetí místo jsme skládali, jak se dalo. Bohužel to nevyšlo. V boji o finále jsme potkali Skalici a při útoku o třetí místo se nepodařilo zapojit rozdělovač. No to se občas stane. I tak si myslím, že se soutěž povedla. Do příštího roku už pomalu sprádáme plány, jak soutěž bude vypadat, protože příští rok bude již 10. ročník, a ten je jen jednou. Nakonec bych chtěl všem poděkovat za organizaci a přípravu, protože úklid probíhal do večerních hodin. A to jsme byli už všichni docela unavení.

V úterý 18. 7. nám opět v 11:27 hod. zněla siréna. Byli jsme zvednuti pro pomoc při transportu cyklisty, který se zranil v Brdech. Po celkem rychlém výjezdu jsme projeli docela kus lesa, než se ho podařilo najít. Se zraněným jsme sice komunikovali pomocí mobilního telefonu, nedokázal

9. ROČNÍK MFH - rozřazovací část						
Poř.č.	SDH	ŠTAFETA	ÚTOK	SOUČET	KAT.	POŘADÍ
1.	Obecnice	67,2	23,1	90,3	M	3.
2.	Jelence	68,3	20,9	89,2	M	2.
3.	Hluboš	60,3	35,4	95,7	M	6.
4.	Třebsko	56,2	N	N	M	8.
5.	Suchodol	72,7	20,0	92,7	M	4.
6.	Čenkov	62,0	25,0	87,0	M	1.
7.	Skalice	61,1	50,4	111,5	M	7.
8.	Suchodol	64,3	21,6	85,9	Ž	1.
9.	Voltuš	62,2	31,9	94,1	M	5.
10.	Jelence	63,1	26,1	89,2	Ž	2.
11.	Voltuš	73,1	28,2	101,3	Ž	3.

Výsledné pořadí 9. ROČNÍK MEMORIÁLU FRANTIŠKA HOUSKY			
Muži		Ženy	
1.	Suchodol	1.	Suchodol
2.	Skalice	2.	Jelence
3.	Čenkov	3.	Voltuš
4.	Obecnice		
5.	Voltuš		
6.	Jelence		
7.	Třebsko		
8.	Hluboš		

nám však popsat, kde se nachází a docházela mu také baterie. Po hodině pátrání byly povolány posily. Po chvíli se jej naštěstí podařilo najít. Záchranou službou byl ošetřen a poté transportován do nemocnice. Když už jedete do lesa, prosím, mějte nabitý telefon a když nám dokážete popsat, kudy jste jeli, dokážeme vás rychleji najít.

Mnoho z vás si určitě všimlo, že několikrát v týdnu naše Tatra jede směr Drahlín. Sídli tam každý rok dětský tábor a my jim dovážíme vodu na mytí.

Všem přeji krásný zbytek prázdnin, a kdo ještě nebyl na dovolené, tak i hezkou dovolenou. Doufám, že nás nikdo nebude potřebovat, ono je to tak lepší. Zdravím všechny.

Petr Zima, velitel SDH Obecnice

SDH Ohrazenice pořádá
v **sobotu 26. 8. 2017 v 9 hodin**
dětskou hasičskou soutěž

„**DĚTI DĚTEM**“,

která se bude konat na **Ohrazenici**
před restaurací „**U Pstruha**“.

Kromě sportovní náplně má tato akce
i dobročinný charakter

- **finanční výtěžek získaný během tohoto dopoledne,**
bazárku a ze sponzorských darů bude předán
Nadačnímu fondu. Pomozte nám podpořit děti!

HASIČSKÁ SOUTĚŽ - děti se utkají v následujících
disciplínách: **požární útok a běh přes překážky.**

Kontakt: mh.sdh.ohrazenice@seznam.cz

členové SDH Ohrazenice

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA v Obecnici

Kam vedly jejich kroky?

Poslední kroky žáků a žákyň Masarykovy základní školy v Obecnici vedly 30. 6. 2017 ráno na obecní úřad, kde jim bylo slavnostně předáno vysvědčení.

A tak **Tereza Kiliánová, Lucie Mazánková, Adéla Němcová, Adéla Novotná, Aneta Veverková, Vendula Wimerová, Josef Černohorský, Marek Doležal, Lukáš Landsperský, Karel Lukáš, Tomáš Pokorný, Jonáš Polák, Ondra Srch, Filip Veselý, Vojtěch Vítek** vykročili tou správnou nohou dál do života...

Vážení přátelé, nemohl jsem se na předávání dostavit a zapomněl jsem říci někomu z účastníků, aby popsal průběh, nebo třeba i svoje pocity. Příští rok se pokusím napravit. Letošní třída měla krásnou fotografii a na ni modrá trička s nápisem: „Škola je jako kriminál, sedíš tam a nevíš za co...“. To mne inspirovalo při psaní vjersů na rozloučenou se školou, které odcházejícím žákům a žákyním každý rok smolím. **bs**

Kam povedou...

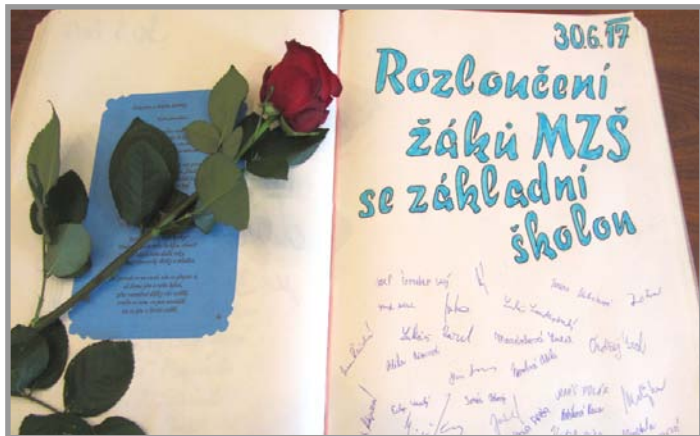
*Kam povedou naše kroky?
Trnitou cestou nebo lesklou silnicí?
Tak mohli jsme dumat všechny ty roky,
od první až do dneška, s úsměvem na líci.*

*Kam kráčet budeme, kudy nás povedou,
s řemeslem v rukou či na „študije“,
to těžké otázky i odpovědi jsou,
život ten se prostě žije.*

*Nejlépe s humorem, vy rozverná chaso,
s humorem na triku v plné kráse,
vy co jste v lavici seděli a nevěděli za co,
vy kterým stýskat se bude po té base.*

*Kam povedou vaše kroky?
Trnitou cestou nebo lesklou silnicí?
To ukáží vám další roky,
ze školy obecnické dívky a mladíci.*

*Ať povede se na cestě, vše co přejete si,
ať doma jste a nebo kdesi,
přec vesmírné dálky vás nedělí,
vraťte se tam, co jste nevěděli
za co jste v lavici seděli.*

MATEŘSKÁ ŠKOLA v Obecnici

Provoz v MŠ bude zahájen v pondělí 21. srpna 2017.

V době od 21. srpna do 31. srpna mohou obecnickou školku navštěvovat i děti z MŠ Lhota a Drahlín.
Školní rok začíná v pondělí 4. září 2017.

MZŠ a MŠ Obecnice - školní jídelna nabízí možnost stravování (oběd)

od 1. 9. 2017 pro cizí strávníky. **Cena oběda 55,- Kč**

Kunzumace oběda: 1. přímo ve školní jídelně v době od 11.00 do 11.30 hodin
2. možnost odnést domů

Bližší informace na tel. **775 557 156** (školní jídelna)

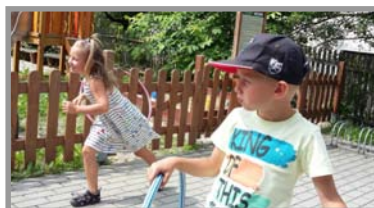
Knihovna a Spolkový dům Obecnice

Koncem měsíce června jsme měli s kroužkem nabitý program. Absolvovali jsme **indiánskou noc**, a také jsme zakončovali kroužkový rok. V rámci indiánské noci jsme se vydali na dobrodružnou bojovku do lesa, kde jsme plnili úkoly a hledali poklad. Ten jsme úspěšně našli a donesli do tábořiště, kde jsme opekli špekáčky, naučili se indiánskou ukolébavku a vypustili balon plný přání. Poslední kroužek jsme pak pojali jako rozlučkovou párty. Jedlo se, pilo, tančilo a skotačilo.

druhy strašidel, pověstmi, pohádkami nebo třeba vlastní tvorbou. U zpívání jsme měli vytříbený vkus písniček. Zpívali se jak dětské, trempské, novodobé, tak jsme vyzkoušeli i písničku napsat. Z aktivní části jsme vyzkoušeli různé pohybové hry, slalom na kolech, zumbu, dýchací cvičení či nějakou tu divadelní improvizaci.

Pasování prvňáčků na čtenáře

V pátek 23. 6. 2017 proběhlo v knihovně PASOVÁNÍ PRVŇÁČKŮ NA ČTENÁŘE. Pro děti byl připraven krátký úvodní program. Každý žák pak předvedl své čtení. Po pasování dostal šerpu, knihu a pamětní list. Akce se vydařila a prvňáčci byli naprosto skvělí.

Rozloučení s prázdninami se bude konat v pátek 25. srpna 2017 od 13 hodin na místním fotbalovém hřišti. Pro děti budou připraveny soutěže a závěrem programu bude opékání špekáčků.

Od září budou opět ve spolkovém domě fungovat kroužky **Všeználek** jako loňský školní rok. (Všeználek pro školu a Všeználek pro školku). Více informací (kdy kroužek bude probíhat apod.) bude upřesněn v září. Zájemci se mohou hlásit už teď v knihovně nebo na tel. čísle 725 428 280 nebo na e-mail: knihovnaobecnice@seznam.cz

V následujícím roce také budou ve spolkovém domě opět **sobotní ruční dílny** a programy pro dospělé.

Aktuální dění a akce v knihovně také můžete sledovat na webových stránkách knihovny: <http://www.obecnice.knihovna.cz/>

Celé letní prázdniny je nejen pro děti ve spolkovém domě nachystaný program. V měsíci červenci jsme vyráběli, četli, zpívali, tančili apod. Vytvářeli jsme například voňavé panenky z levandule, sádrové ozdoby, kalíšky na tužky, obrázky na okna, mandaly, malovali jsme na kameny a batikovali. Z literární části jsme se zabývali ohroženými

STRÍPKY Z MÉHO VANDRBUCHU

Království lesních velikánů

Hora Boubín je se svojí nadmořskou výškou 1.362 m pátým nejvyšším vrcholem české části Šumavy. Spolu se sousedním ostře tvarovaným Bobíkem tvoří charakteristickou siluetu Šumavy, viditelnou i ze značně vzdálených míst. Jako výchozí místo pro výstup na zmiňovaný Boubín jsem si zvolil nádraží v Kubově Huti, kam jsem dorazil motoráčkem z nedalekých Volar. Romantická železniční trať vedoucí ze Strakonice do Volar nejprve prochází půvabným údolím říčky Volyňky, za Vimperkem se směle zakousne do svahů Boubína a šplhá vzhůru, až se zastaví na Kubově Huti. Se svými 995 m.n.m. se jedná o nejvýše položenou železniční stanici v českých zemích. Vlak v tomto úseku zdolává stoupání až 28% ! Po modré turistické značce jsem vyrazil na rozcestí Pod Basumskou loukou, minul jsem pevnůstku lehkého opevnění, tzv. řopík, stojící nad železniční tratí, a pokračoval jsem vzhůru až na další rozcestí Basumské louky. Stále jsem se držel „modré“, minul jsem rozcestí Pod Srní hlavou, od kterého jsem vystoupal až k odbočce Boubínské severní cesty. Tady začínají v loňském roce zrekonstruované dřevěné schody, navazující na dřevěný povalový chodník, který mě po 400 metrech dovedl na rozcestí Pod Boubínem ve výšce 1.352 m.n.m. V okolí jsou do současné doby patrné následky řádění orkánu Kyrill, který se zde prohnal v lednu 2007 a vyvrátil na 600 ks stromů, převážně smrku ztepilého. Z tohoto místa jsem nepokračoval přímo k vrcholu Boubína, ale po červeně značené odbočce jsem sestoupil k necelému kilometr vzdálenému Johnovu kameni. Jedná se o trojhranný kamenný obelisk na rozmezí tří bývalých lesních revírů, jejichž jména jsou vytesána vždy na stěně hranolu směřující k příslušnému revíru: Kubova Huť (Kubohütte), Zátoň (Schatawa) a Včelná (Kellne). Tento památník byl pojmenován po vimperském lesmistrovi Josefovi Johnovi, který se velkou měrou zasloužil o zřízení boubínské pralesovité rezervace, vyhlášené roku 1858 na ochranu někdejší části královského pomezního hvozdu. Josef John žil v letech 1802-1871 a okolnost, že památník byl pojmenován jeho jménem ještě za jeho života, svědčí o tom, že jeho zásluhy byly všeobecně uznávány. Od památníku jsem se stejnou cestou vrátil na rozcestí, z něhož jsem odbočil, a ze kterého je to už jenom pár minut chůze na vrchol Boubína. Na vrcholu kromě „povinného“ trigonometrického bodu nelze přehlédnout kamenný obelisk připomínající návštěvu tehdejšího pražského kardinála Friedricha von Schwarzenberga, ale hlavně mohutnou dřevěnou rozhlednu, veřejnosti zpřístupněnou v červnu 2005. Po zdolání 109 schodů se z 21 m vysokého vyhlídkového ochozu naskýtá jedinečný kruhový výhled na masív Šumavy, na Vimpersko, Prachaticko, Boubínský hřbet, nedaleký Bobík, vzdálenější Velký Javor, Roklan, chladicí věže JE Temelín a za dobrého počasí i na vrcholky Alp. Vrchol Boubína jsem nechal za zády a vydal se na další část cesty, která prudce klesá členitou lesní pěšinou až k rozcestí Na Křížkách. Z plánované trasy jsem opět odbočil, abych po půl kilometru došel na místo, kde stojí lovecký zámeček. Původní budova loveckého zámečku z roku 1902 byla v následujících letech doplněna i o další objekty pro zajištění jeho chodu – chatu pro služebnictvo a stáje. V roce 1905 byla v sousedství zámečku zbudována dřevěná kaple, zasvěcená sv. Hubertovi – patronu myslivců, ve které byly před zahájením lovu slouženy mše svaté. Lovecký zámeček ožívá každoročně

především na podzim v období jelení říje. V roce 2000 byla původní stavba zámečku zbourána a na jejím místě vyrostla nová lovecká chata. Následující rok došlo i k obnovení kaple, která byla dne 3. října 2001 slavnostně vysvěcena. Rekonstrukci se též podrobila vyhlídková terasa, ze které je možné spatřit hraniční hřeb s vrcholy Plechý, Trojmezna a Třístoličnick. Vrátil jsem se zpět na „modrou“, minul jsem kamenný pomníček Křížová smrč, stojící na místě vyvráceného 395 let starého smrku, a následně jsem prudce klesající pěšinou sestoupil až na rozcestí u Knížecí cesty. Cesta dále klesá okolo oploceného jádra pralesa až k malebnému Boubínskému jezírku, které leží v nadmořské výšce 920 m. Bylo vybudováno v roce 1836 jako umělá nádrž pro umožnění plavby dřeva do sklárny v Lenoře. Rozloha jezírka je 0,37 ha a jeho největší hloubka u výpusti dosahuje 4 m. Jezírko je napájeno Kaplickým potokem, jehož tok byl od nádrže upraven pro plavbu jako plavební kanál. O důkladnosti této úpravy svědčí i skutečnost, že ještě 12 let po 2. světové válce zde bylo možno plavit dřevo z boubínských lesů. Od Boubínského jezírka jsem sešel na rozcestí Amortovka, minul jsem budovu informačního střediska Idina Pila a okolo parkoviště a tábořiště Pod Boubínem jsem došel na železniční zastávku Zátoň-Boubín, odkud jsem se vlakem vrátil zpět do Volar. O legendárním Králi smrků, nejznámějším stromu v Boubínském pralesu, který padl k zemi 4. prosince 1970, slyšel asi každý. Měl výšku 57,2 m, stáří 440 let, průměr kmene ve výšce 1,3 m byl 508 cm a dosáhl objemu dřeva 29,19 m³. Za zmínku stojí i jeho méně známější „bratr“, tzv. Vidlicový smrk. Ten byl vysoký 53,85 m a starý asi 350 let. Průměr kmene ve výšce 1,3 m nad terénem dosahoval 142,4 cm a jeho obvod byl 446 cm. Objem dřeva dosáhl 32,26 m³. Po napadení larvami tesaříka odumřel a byl poražen na jaře 2005. Pozůstatky tohoto stromu spočívají ve stínu přístřešku na hrázi Boubínského jezírka.

Z cest Vás všechny zdraví
Martin Jarolímek

LÉKAŘ A VY • Fascinující svět klíšťat

Hlavní sezóna klíšťat je na jaře a na podzim. Horké a suché počasí jim nedělá dobře, a tak v létě zpravidla zalezou do půdy. Jinak jim výkyvy počasí příliš nevdají. Ve svém životě mají tzv. diapauzu, kdy se zpomalí jejich životní pochody, vycítí blížící se zimu a mrazy překají zalezlí v půdě. Svého hostitele sice nemohou aktivně vyhledávat jako třeba komár, ale trpělivě číhají ve vysoké trávě nebo na nízkých křovinách. Drží se třemi zadními páry nohou a přední pár vztyčí a roztáhne jako anténu. Má na nich zvláštní prohlubeň, v níž jsou senzory, které ho upozorní na pach, který každý tvor včetně člověka vydává a z větší blízkosti pak reaguje i na různé otřesy. Když se člověk nebo zvíře otře o vegetaci, přichytí se na něj. Klíště může po těle člověka putovat celé hodiny, než najde vhodné místo k přísátí. Nejčastěji si vybírá jemnou vlhčí pokožku v tříslé, podpaží, okolo pupku, za ušima. Klíšťata významně přitahuje krevní skupina A a nejméně lákavá je pro ně skupina B. Zřejmě reaguje na povrchové antigeny krevních skupin. Odpuzuje je vitamin B, a tak při užívání B komplexu je člověk pro ně méně atraktivní. Krev saje jen samička a bez potravy vydrží déle než rok. Samec žije ze zásob, které si vytvořil sáním v době, kdy byl

nymfou. Samička má 2/3 těla načervenalé a na zvířeti saje 10-12 dnů a při tom se stále zvětšuje. Samec je celý černý. Nymfa je asi milimetr velká, je nejméně vidět a nejobtížněji se hledá, ale je pro přenosné choroby nejméně pozitivní. Klíště je přenašečem několika závažných chorob. Ve výskytu klíšťové encefalitidy je Česká republika dlouhodobě na předních místech v Evropě, ročně onemocní přes 500 lidí, u boreliózy je to několik tisíc. Virus klíšťové encefalitidy může být i v mléce a lze se tedy nakazit tepelně neupraveným kravským, kozím nebo ovčím mlékem. Virus encefalitidy přenesení klíště už asi po dvou hodinách přísátí, ale proti onemocnění se lze nechat očkovat. Ne tak u boreliózy, ale zase je potřeba minimálně 12 hodin přísátí, aby se choroba od klíštěte přenesla. Při pečlivé kontrole po výletě do přírody lze onemocnění předejít. Místo přísátí je třeba nejprve desinfikovat, pak vyviklat klíště ze strany na stranu a místo znovu desinfikovat. Každé klíště je potencionálně infekční, proto jej nemačkáme mezi prsty, ale nejlépe zabalíme do papíru a spálíme. Spláchnutí do záchodu nepomůže, klíště v akváriu pod vodou vydrží tři týdny, v mrazáku bez újmy 24 hodin a přežije praní v pračce na 40 stupňů.

Upraveno z veřejných zdrojů

Prázdniny nejsou jen pohoda

Doba prázdnin a léto s sebou nesou mnoho radostí, ale někdy se může přece jen něco zvrtnout. A protože život přeje připraveným, řekněme si něco o první pomoci při tonutí. Představte si situaci, kdy si plavete a nevíte jak, když nemáte prsa a nemáte znak, teda to je jiná písnička. Tak teda si plavete a najednou někdo křičí: „Haló, tamhle se někdo topí!“, no a vy jste zrovna nejlíh. Co teď? Nejdříve zavolejte zpátky, aby zavolal někdo záchranku. Doplaťte k tonoucímu jedno jak, ale rychle. Jste-li na břehu a rozhodnete se pomoci, pak začněte dvěma věcmi. Nejprve zavolejte záchranku a pak se svlékněte!! Teprve potom hop, ale musíte si být jistí tím, že na to máte. Musíte být dobrý plavec a fyzicky zdatný na to, abyste se vrátil ke břehu s břemenem, stejně těžkým jako vy. Pokud to jde, zachraňte ve dvou. Určete, o jaké stádium tonutí se jedná.

Vyčerpaný plavec – pohyby jsou koordinované, ale pomalé. **Není nebezpečný.** **Aktivní tonoucí** – zajíždí pod hladinu, vertikalizuje se. **Je nebezpečný!**, vyčkáváme. **Pasivní tonoucí** – leží na prsou obličejem a končetinami ke dnu. **Je bezpečný pro záchranu.** Tak jak na ně – vyčerpanému plavci můžeme nabídnout pomoc, nechť se nás chytí za ramena a plavme s ním ke břehu. Aktivní tonoucí je nebezpečný. Nemáte-li po ruce záchranný kruh, lehátko nebo surfové prkno, které byste mu poskytli, aby se mohl něčeho chytit, čekejte asi dva metry od něho, jednou nohou šlapte vodu a druhou mějte před sebou připravenou ke kopnutí. **Velké množství utonulých jsou totiž záchránci.** Aktivní tonoucí se nezachraňuje, je třeba vyčkat až zpasivní. Kruté, ale pravdivé – utopil by vás. Pasivní tonoucí je bezpečný a se záchranou začneme ihned. Tahem za bradu nebo za paži plaveckým stylem ouško ho dostaňte

ke břehu. Tam počítejte zcela jistě s resuscitací. Na mnoha místech už jsou k dispozici defibrilátory a někdo by se po něm zatím mohl poohlédnout. Sladká voda, která se dostane do plic, se rychle vstřebává do buněk, protože „teče“ za minerály, které jsou v nich obsažené. Voda ale může zůstat v horních partiích dýchacích cest, tam se nemá kam vstřebat a je dobré nejprve vytaženého z vody obrátit na bok a nechat ji vytéci, případně odstranit z úst vodní rostliny nebo jiné nečistoty. Pokud člověk projde všemi fázemi tonutí od plavce až po pasivního tonoucího, celou dobu se reflexně uzavírají svaly kolem dýchacích cest a tělo se podvědomě brání, aby se voda do plic dostala. Naopak mořská voda je minerálů plná, a proto se vstřebává omezeně nebo vůbec. Na břehu je třeba se rychle zorientovat, jak vypadá dýchání. Někdy má tonoucí tendenci se rozkašlat a máme zpola vyhráno. Někdy pomůže i záklon hlavy, který uvolní dýchací cesty. Pokud tomu tak není, je vhodné začít u tonoucího s pěti úvodními vdechy a pokračujeme stlačováním hrudníku s frekvencí asi 120 za minutu, tedy 2x za vteřinu. Pokud se cítíme ohroženi nebo dýchat neumíme, musíme si vystačit s permanentním stlačováním hrudníku. Jde o vyčerpávající činnost a je vhodné se střídát alespoň ve dvou asi tak po dvou minutách. Pokud jde o záchranáře, v České republice je lépe volat na linku 155 a zůstat v hlasitém odposlechu telefonu v kontakt s operátorem, který vás do příjezdu záchranářů nenechá ve štychu. Telefonicky asistovaná resuscitace už zachránila mnoho životů.

Nakonec jen přání klidného léta, slunečných prázdnin s častým nočním deštěčkem, aby sucha nebylo moc a vody tak akorát.

Podle internetu upravila Drsvo

TŘI PRAŽSKÉ VÝSTAVY

V Galerii České spořitelny v Rytířské ulici je až do 1. 10. 2017 výstava "Okouzily mě jižní země". Jsou vystaveny obrazy dvaceti malířů. Výstava je otevřena denně od 10 do 18 hodin a vstup je zdarma. | V Domě U Kamenného zvonu jsou vystaveny kresby, obrazy a sochy Jaroslava Róny. Výstava zachycující jeho tvorbu z let 1997 až 2017 je uspořádána k jeho šedesátinám. Trvá do 29. 10. 2017 a je otevřena denně kromě pondělí od 10 do 18 hodin. | Ke stému výročí narození malíře, grafika a ilustrátora Miloslava Troupa probíhá v Obecním domě jeho retrospektivní výstava. Jsou na ní jeho stěžejní díla včetně obrazu Jacqueline Kennedyové, se kterou se osobně znal, také jeho sakrální malby a obrazy zapůjčené ze soukromých sbírek. Výstava je otevřena denně od 10 do 19 hodin od 15. 9. 2017. Malíř se narodil v roce 1917 v Hořovicích a zemřel v roce 1993 v Praze.

ZA TAJEMSTVÍM BRDSKÉHO PRALESA

(Po stopách Brdského predátora)

Dobrodružně-humorná sci-fi • autor Václav Moravec • ilustrace Karel Šťastný (dnes BS)

Kapitola XVII. • Kde je Joachimova puška?

Bylo to neuvěřitelné, ale jiné vysvětlení jsem nenalezal. Ten stařík prostě musel být pan Ondrák, ať se to zdá logicky nemyslitelné, protože by mu bylo kolem devadesáti let. Je to vůbec možné, aby někdo vydržel v zajetí šedesát let, být relativně na svobodě a čerstvém vzduchu? Ale v jaké společnosti! Pěkně děkuji. Pozorněji jsem se na něho podíval, ale na vzdálenost těch zhruba padesáti metrů, která nás vzdušnou čarou dělila, jsem v jeho vrásčité tváři mohl číst pouze letargii a tupost. Stařec byl polonahý, oblečen do jakýchsi zbytků šatů, jistě ne svých původních, ty se určitě musely rozpadnout již před dávnou dobou.

"To je ten tvůj kámoš?" zašeptal náhle Karel a já zase vzal na vědomí jeho přítomnost.

"Ale kdo je ten dědek vedle něho? Proboha, ten musí bejt alespoň stoletěj!" úplně se vyjevil brdský zálesák.

"Jestli všechno dobře skončí, tak ti to rád vysvětlím, ale teď musíme vymyslet nějaký pořádný plán," odvětil jsem a stáhl se zpět, neboť jsem vůbec nestál o to, aby nás opičáci zahlédli či ucítili. I když, jak již byla řeč, nevěřím, že něco cítí, když všechno přehluší ten jejich zápach.

"Do hajzlu, ty ale smrděj jako když si procesí naráz sundá boty a fusekle," ulevil si Karel, a to je co říci. Sám také zrovna nevoněl.

Jako pídalky jsme se pozpátky odsunuli z našeho pozorovatelského postu a vstali jsme, až v bezpečné vzdálenosti od "vesnice" hominidů, když byla jistota, že nás už nemohou spatřit ani slyšet. "Hele, něco mi tu nehraje. Vychodil sem sice jenom pět tříd základky, ale pochybuju, že by uteklo tolik goril najednou z nějakýho cirkusu. A v krimu sem se koukal v telce na přírodopisný seriály a tam ty gorily vypadaly úplně jinak!" podíval se na mě Karel a jeho pohled vypovídal, že je řádně zmatený.

Přehodnotil jsem své původní úmysly, že Karla s celým příběhem seznámím až později a rozhodl jsem se, že půjdu s pravdou ven hned teď. Nejlepší bude, když mu řeknu úplně všechno, ať si to pak v hlavě srovná, jak chce. Což jsem také vzápětí učinil a vylíčil mu celý ten příběh, jak se říká - od A až do Z. Karel seděl a ani nedutal, jenom valil oči. Připadal jsem si jako strýček Hajaja, pro ty mladší čtenáře jako Večerníček. Můj druh byl v podstatě takové značně přerostlé dítě, takže příběh doslova zhltl.

"Tak to jsou vlastně pračlověci?" zakroutil kosmatou hlavou, "no to sem nežral!"

"Jó, něco takovýho," souhlasil jsem. Měl jsem na jazyku zlomyslnou poznámku v tom smyslu, že ta parta tam v údolíčku vypadá úplně jako Karlovo příbuzenstvo, ale nechtěl jsem riskovat, že mě zatluče svou obří prackou do země.

K jídlu jsme nic neměli a tak byla na programu nechtěná hladovka. Podíval jsem se na hodinky a zjistil, že je něco po 13. hodině a opičáci zřejmě drží siestu. V duchu jsem si představoval, jak vyplenili obsahy našich baťohů a zdláblí celotýdenní zásoby expedice. Jestli také nakrmili Joachima? Jenom jsem doufal, že si Yettiové neporadili s konzervami a tak snad na nás také něco zbyde. Jenže to má háček, musíme si pro ně dojít, nádavkem vysvobodit Joachima se staříkem Jarmilem Ondrákem a tiše zmizet v brdských hvozdech. Náročný úkol pro brigádu rychlého nasazení,

natož pro jednoho redaktůrka s malorážkovou picačkou a pologramotného hromotluka s dranzírákem. Pokud jsem to ještě neuvedl, Karel měl totiž ve výzbroji úctyhodný mesr, bovíják či česky kudlu. Proti houfu "pračlověků" s bicepsy vrcholového kulturisty se mi to však zdálo přeci jenom málo.

"Já bych žral, až bych brečel," brblal kolega bezdomovec a šťoural se ve svých zažloutlých velikých zubech.

"Vydrž, večer se tam připlížíme jako indiáni a ten púst si vynahradíme. Joachim měl v báglu spoustu dobrých německých konzerv," snažil jsem se Karla navnadit, aby byl pak v pravý čas dostatečně bojovný, neboť na jeho síle a rváčských schopnostech bude možná hodně záležet. I když raději bych vše zmáknul v tichosti.

Plán jsem měl prostý, odkoukaný z mayovek, kdy se v prvním dílu Vinetou připlíží jeho budoucí bílý bratr Old Shatterhand do tábora proradných Kiovů, udělá kudlou šmik, šmik a velkého náčelníka Apačů osvobodí. Jenom jsem doufal, že se nezalkneme smradem těch špindírů a neomdlíme na půli cestě. Ale když to vydržel, jak jsem viděl na vlastní oči, i Joachim, tak snad ani my nezklame. To šmiknutí nožem jsem myslel obrazně, protože můj Němčík nijak spoutaný nebyl. Z jednoduchého důvodu, mozková kapacita opolidí zřejmě ještě nebyla na takové výši, aby vymyslela něco jako pouta. Naštěstí.

"Karle, viděl jsi tam někde loveckou pušku?" napadlo mě náhle. Úplně jsem na ten Joachimův kanon zapomněl.

"Jakou flintu? Ty smraďoši tam nic takovýho neměli, jediné náký klacky," zabručel zálesák a bodal svůj bovíják do země, aby ho, podle svých slov, nabrousil.

Krucí, že mě to hned nenapadlo, sice jsme do "sídlíště" brdských Yettiů čučeli pouhých pár minut, ale pušky bychom si určitě všimli. Batohy jsem viděli, tak kde je, ksakru, ta ručnice? Něco takového, jako je dlouhá střelná zbraň, by přece naši nepřátelé museli zkoumat s nevšedním zájmem, inu jako každá opice. Pochybuji, že by Joachimovu mušketu založili jen tak někde do kouta. Svěřil jsem se Karlovi se svými pochybnostmi a můj závěr byl takový, že pokud není kulobrok u opičáků, tak buď jim upadl někde cestou, anebo, a to bych pokládal za logičtější, musel zůstat v naší kamenné pevnosti. Ale kde, vždyť jsem

(pokračování na str. 9)

Kapitola XVII. • Kde je Joachimova puška? (dokončení ze str. 8)

se tam porozhlédl a nikde nic. Jenže je fakt, že jsem spěchal, abych našel Joachima a tak mě osud jeho flinty zase tolik nezajímal.

"Když teda myslíš, já se k těm pukavcům ještě kouknu a jestli jí tam nikde nevidím, tak se vrátíme ke skalám a pořádně se porozhlídáme. Do večera je ještě času dost, tak to stihneme" rozhodl se Karel a dodal, abych na něho zatím počkal, že když půjde sám, tak bude rychleji zpátky. Musel jsem s ním souhlasit, moje plížení ještě nebylo na takové úrovni, abych mu mohl konkurovat. Ale pár měsíců života v přírodě a mám na něho v pohodě.

Karel zastrčil svůj dranzírák za pas a vypařil se jako duch. V duchu jsem se modlil, aby neudělal nějakou chybu a neskončil jako třetí zajatec těch chlupatých halamů. Les kolem mě voněl jehličím, tu a tam se ozval hlas sojky a vzdálený tlukot datla. Protáhl jsem se a z dlouhé chvíle začal rozebírat svůj kolt. Několika jednoduchými pohyby jsem vyhodil šest patronek z bubínku a pak ho uvolnil středovým kolíkem na pružině a vyňal z rámu revolveru. Zkontroloval jsem, zda jsou nábojové komory a hlaveň čisté a během chvíle zase zbraň složil dohromady. Se spokojeným mlasknutím jsem pak zatočil bubínkem, ten drčivý zvuk se mi vždy moc zamlouval. Připadal jsem si jako někde na Divokém západě. Pak jsem se uvelebil do trávy a pozoroval kousky modrého nebe, které se tu a tam prodralo skrze koruny vysokých smrků a borovic. Možná jsem chvíli i dřímal.

Karel vedle mě doslova vyrostl ze země jako duch.

"Fuj, tajbl, tohle mi nedělej," chytil jsem se polekaně za osrdí, zatímco brdský westman se tiše pochechtával.

"Vidíš, kdybych byl jeden z těch pračlověků, tak už si ani nevzrneš," zamručel spokojeně.

Samozřejmě měl pravdu, jsme na válečné stezce a já si tu přitom takhle nezodpovědně lenoším. Karel mě ve stručnosti informoval o dění v táboře, nic nového prý se neděje. Jenom je tam méně "goril", možná šli někteří Yettiové na lov nebo jak a čím se vlastně živí. Trochu jsem se ulekl, jestli nešli lovit zrovna nás, vlastně mě, protože o Karlovi ještě nevědí. Žádnou pušku však Karel neviděl, ať se díval jak díval, což nás utvrdilo ve skutečnosti, že musí ležet kdesi u našeho tábořiště na skalnaté pevnosti.

"Tak, abysme vyrazili, jestli to chceme stačit do večera," pobídl mě zálesák. Měl pravdu, čekalo nás dobrých osm až deset kilometrů do údolí Valdeku a pak ještě cesta zpět.

"No jasně, mažeme vodsad'," zvedl jsem se ze země a už jenom sledoval Karlovu stopu. Vyrazil bystře jako medvěd Grizzly, který je rovněž jako on obrovitá, ale také prý úžasně rychlá potvora.

Nebudu vás zatěžovat podrobnostmi, ale nyní jsme se již nemuseli zdržovat zdlouhavým stopováním jako dopoledne, neboť brdský tramp šel najisto a tudíž naše cesta ubíhala neskonalé rychleji. Během necelých dvou hodin jsme dorazili ke skalnatému divu přírody a před námi se opět otevřel ten překrásný výhled do moře zeleně a na stříbrnou čárku Červeného potoka, který si údolím Valdeku razil cestu do dálí.

Ač jsem naposledy jedl před mnoha hodinami, cítil jsem se kupodivu fyzicky i psychicky docela dobře. Kručení v žaludku ustoupilo a v mém těle se rozhostil jakýsi báječný klid a pohoda. To samé jsem cítil, ač jindy "nerv", ve své hlavě. Budu muset takovou cílenou hladovku držet častěji, utvrzoval jsem se do budoucna, člověku to prospěje po všech stránkách. Hmm, to bych dříve nikdy nevěřil.

Ale zpět do Brd. Rozdělili jsme se s Karlem a každý z nás pročesával ve svém směru kousek po kousku celé to skal-

naté pohoříčko. První věc, na kterou jsem po chvíli narazil mezi dvěma šutráky, byla nepoužitá broková nábojnice. Ta se může ještě hodit. Začal jsem se rozhlížet ještě pozorněji, neboť kde je jedna, může jich být více. Možná vypadla Joachimovi z jeho nábojové pásu, či tady mohl vytrousit pytlík s náboji, který si předtím připravoval na naší pozorovatelně. Druhá možnost byla správně, což jsem poznal vzápětí a s vítězoslavným výkřikem vytáhl hnědý sáček se zdrhovadlem zpoza rozsochatého keře. Kdoví, jak se tam zatoulal, ale hlavní je, že máme patrony. Mé nadšení však bylo hned zchlazeno, když jsem si uvědomil, že nám chybí to hlavní, Joachimova houfnice. Bez ní můžeme maximálně nábojnice metat opolidím do ohně a jelikož oni zřejmě ještě ohniště nevymysleli, alespoň jsem si ničeho takového u nich v táboře nevšiml, tak nevím.

Při mém přemítání jsem se málem srazil s Karlem, který mezitím obkroužil své hledačské území, a to naprosto bezvýsledně.

"Jseš si jistej, že ten německej tlouštík měl vůbec flintu?" zeptal se mě vousatý goliáš otráveně. Samozřejmě nemyslel svou otázku úplně vážně, ale nemohl si vysvětlit, kam se puška poděla.

Ztratili jsme již hodinu a pokud naše hledání bude neúspěšné i v příštích třiceti minutách, budeme se muset vrátit bez artilerie a pomoci si tím, co máme k dispozici.

"Zkusme se ještě podívat pod skálu, když jsem tam málem sletěl já, proč by nemohla dolů schrástnout flinta," chytil jsem se posledního stébélka naděje. Jestli se s ní Joachim oháněl namísto střelby, a to zcela určitě, neboť jsem žádný výstřel neslyšel, pak mu jí mohl nějaký opičák vyrazit z ruky a více se o ní nestaral, neboť jí pokládal za nějakou podivnou větev těch drzých vetřelců na "jejich" území.

"Tak jó," souhlasil Karel a znělo to úplně stejně, jako když odpovídá ve starém televizním Večerníčku Maxipes Fík holčičce Áje.

Pomalů jsme slézali po skalnatém úbočí a já v duchu záviděl kamzíkům a podobné zvířeně. Ještě bylo celkem solidně vidět, takže jsme se patřičně rozhlíželi po okolním divokém terénu. Zřejmě však né úplně dostatečně.

"Jáuvájs, kterej blbec to sem pově... Tý vole, Venco, mám jí, držím jí," začal pojednou vřeštět můj prerostlý druh jako pavián a já se v první chvíli ulekl, že dostal amok z hladu. Pak jsem se však podíval lépe. Karel stál asi deset metrů ode mě na vyčnívajícím skalisku, zamačkával si bouli na čele a přímo proti němu, na jednom z mála zde náhodně vyrostlých stromů, se kývalo jako veliký metro- nom to, co Kájínkovi způsobilo bebí. Na řemeni, přichycená za větev, se tu jakoby výsměšně pohupovala ztracená Joachimova puška...!

Pokračování příště

František Jan Vogl – první obecní farář

V časopisu *Moderní včelař* vyšel krásný článek *Martiny a Elišky Hřebenářových* o farářovi *Františku Voglovi*, který dlouhý čas působil v *Obecnici*, kde také zemřel a je pochován. Původně jsem informace o něm vždy čerpal z obecnických kronik. Ve zmíněném článku je popisována dlouhá cesta, kterou musela paní *Martina* podniknout, aby získala nové informace o panu farářovi *Voglovi*. Tomu je připisován prvotní podíl na výrobě prvního kovového lisu na mezistěny nejen v *Čechách*, ale i ve světě. Článek v plném znění lze najít v časopise *Moderní včelař*, já vám zprostředkují část, která jedná přímo o životě faráře *Vogla*.

Paní *Hřebenářová* uvádí:

František Jan Vogl – římskokatolický kněz, včelař, ovocnář a horlivý organizátor se narodil 28. 3. 1794 ve Dvoře Králové na Horním předměstí č. p. 72. Jeho rodiči byli *Jan Matouš Václav Fogl*, syn *Terezie* a *Jana Fogla*, a *Kateřina* rozená *Pavelková*, dcera *Kateřiny* a *Jana Pavelky*. Brali se roku 1789 a *František* nebyl jejich prvním ani posledním dítětem. V matrice se uvádí osm sourozenců... Jelikož *František* nebyl nejstarším dítětem ani nejstarším synem, musel jít své štěstí hledat mimo domov. Znamenalo to stát se knězem. Vysvěcen byl 12. 8. 1818.

Cesta mladého kněze začala v *Louňovicích*, kde jako kaplan strávil tři a půl roku, poté působil dvanáct let v *Kostelci u Křížků*, půl roku v *Odolene Vodě*, osm let ve *Svatém Janu pod Skalou*. Do *Obecnice*, kde strávil zbytek svého života, přišel jako kaplan v roce 1842. Již roku 1843 zde zakložil chudinský ústav pro nemajetné, opuštěné a práce neschopné, jehož provoz financoval ze sbírek při bohoslužbách a z výnosů vkladů bohatších obecních občanů. Z těchto peněz se mj. platily školní pomůcky pro chudé děti, kterým chtěl zajistit lepší budoucnost. Ústav fungoval nezávisle i po *Voglově* smrti a až roku 1874 byl převeden do obecní správy. (Pro svou bohubilou činnost a oblibu se mu mezi místními říkalo *Apoštol lidu* – pozn. red.)

Již před rokem 1848 údajně zakládá *František Vogl* vzdělávací spolek *Lípa*, kde se sdružují pokrokoví zemědělci,

ovocnáři a včelaři. Cílem spolku bylo vnášet mezi lidi osvětu, působit kulturně, posílit národní uvědomění a slovanskou vzájemnost. V roce 1851 se nakrátko *Vogl* stává členem *Slovanské besedy*, nástupnického spolku *Lípy*, o tři

roky později i členem *Zahradnické společnosti* ve *Frauentorfu*. Roku 1856 je lokální obecní kaplanství povýšeno na samostatnou farnost. *František Vogl* se stává prvním obecním farářem. (Plně se věnuje svému koníčku včelařství a hojně pomáhá obci s komunikací s úřady, v německém jazyce – pozn. red.) *František Vogl* umírá 26. 2. 1866 údajně po nešťasném pádu, zřejmě po vážném úrazu.

Pozůstalost, včetně objektu staré fary, odkázal neteři své hospodyně *Alžbětě Záborcové* a jejímu muži *Václavovi*, vzorkaři obecních železáren. Vděční farníci nechali v obecních železárnách vyrobit a osadit na fasádu staré i nové fary reliéfy zachycující jeho podobu. Odhaleny byly dne 14. srpna 1892 při oslavě padesátého výročí založení samostatné farní správy v *Obecnici*. Reliéf ze staré fary byl sejmut při opravách fasád v 50. letech 20. století kvůli obavám z poškození a ztráty. Dnes je možné desku vidět v muzeu *Kačina*, kam byla věnována v rámci akce *Českého svazu včelařů* pro zachování včelařských památek.

Tolik z článku *Martiny a Elišky Hřebenářové*, kterým se podařilo pracně vyhledat, shromáždit a upřesnit údaje o obecním prvním farářovi *Františku Janu Voglovi*.

Za pomoci článku *Martiny a Elišky Hřebenářových* z *Moderního včelaře* bs

Z PRÁZDNINOVÉHO CESTOVÁNÍ

V prázdninovém čase jsme se dostali se synem *Kubou* náhodou do míst, která jsem sice již kdysi „navštívil“, když jsem na internetu hledal podobu tvrze, jak by asi kdysi mohla vypadat ta obecní. V *Kestřanech* jsme při truhlářském kurzu objevili nádherné místo i nádherné lidi. Se svou truhlářinou jsem se chlubil až moc, ale nemluvil jsem o *kestřanských* tvrzích. Zvláště o té horní. Sympatická průvodkyně *Karolínka* mi poslala nějaké podklady pro moje povídání, za to jí musím napsat nějaký pěkný vjers. Ale teď už ke *kestřanským* tvrzím. *Kestřany* najdete na mapě mezi *Putím* a *Štěkní*, kousek od *Otavy*.

Historický areál *Kestřan* zahrnuje *Horní tvrz* (13. - 14. století), *Dolní (Barochovskou) tvrz* (14. století), zámek (polovina 17. století), hospodářský dvůr (středověké založení v souvislosti s *Horní tvrzí*) a až do roku 1995 zde stála i *Druhá dolní tvrz* – dnes z ní zůstala jen bašta na zdi vedle zámku (při pohledu od kostela). Všechny tři tvrze byly vodní, jejich příkopy byly napájeny z rybníční soustavy v okolí *Kestřan*.

První písemná zmínka o *Kestřanech* pochází z roku 1315, kdy majitel *Horní tvrze* *Albert z Kestřan* daroval

klášteru v *Písku* louku *Okopanici*. *Albert z Kestřan* měl tři syny, *Michala*, *Šimona* a *Bartoloměje*, jejichž jména se připomínají k roku 1338. Od prvopočátku měli páni na *Kestřanech* manskou povinnost vůči panovníkovi, což v praxi znamenalo, že v případě potřeby museli sloužit králi čtyřmi koňmi zbrojnými. (pokračování na str. 11)

Z PRÁZDNINOVÉHO CESTOVÁNÍ

(dokončení ze str. 10)

Dalším významným členem rodu byl Vaněk Koktan, který získal Kestřany roku 1446 koupí od svého strýce Arnošta. Horní tvrz zvelebil, nechal přistavit věže a hradbu s bránou, a udělal z ní na tu dobu moderní a pohodlné sídlo. Zřejmě i to bylo důvodem, proč si v roce 1452 král Jiřík z Poděbrad vybral Kestřany jako místo, kde se položil se svým vojskem, když táhl na odbojně město Písek.

V roce 1460 se majitelem Horní tvrze stal Bohuslav, synovec Vaňka Koktana, který v roce 1475 přikoupil i Barochovský díl Kestřan (Dolní tvrz) a založil Velký Potoční rybník, který je dnes přírodní památkou. V roce 1492 zakoupil majetek Jindřich ze Švamberka, který si vymohl na králi Vladislavovi osvobození Kestřan z manských povinností a v roce 1495 dokoupil Jindřich poslední díl Kestřan i s třetí tvrzí a sjednotil tak panství do jednoho celku. Švamberkové přestavěli tvrz do podoby, kterou vidíme dnes a z Dolní tvrze udělali pivovar. Panství v této době čítalo také 41 rybníků a bylo téměř stejně výnosné, jako panství orlické.

Švamberkové zde zůstávají až do vymření místní rodové větve, kdy Jan Vilém II. ze Švamberka roku 1651 umírá. Panství zdědila jeho dcera Františka Polyxena, která si v témže roce bere hraběte Karla Francze Paara. Kvůli většímu pohodlí si v roce 1652 nechávají v Kestřanech stavět nový zámek. Založili u něj velikou okrasnou zahradu a vinici.

V roce 1661 umírá hrabě Paar. Františka Polyxena si nechává Kestřany až do roku 1678, kdy je prodává Elišce Zuzaně Vratislavové z Geršoftu. Od ní je ale už v roce 1685 kupuje Adam Humprecht Fortunát Koc z Dobrše, který se později stane dokonce hejtmanem prácheňského kraje. Není to však dobrý hospodář a za jeho správy Kestřany chátrají. A tak je už v roce 1700 prodává knížeti Ferdinandovi ze Schwarzenberka.

Kestřany byly připojeny k protivínskému panství a na zámku se usídlil schwarzenberský správce. Všechny cenné věci byly převezeny na ostatní schwarzenberské statky. V 18. století byl starý dřevěný most na Horní tvrz nahrazen kamenným. Také byl postaven lihovar a další hospodářské budovy.

V majetku Schwarzenbergů zůstaly Kestřany až do první pozemkové reformy v roce 1924. Tehdy panství prodali Státním lesům a statkům. V době komunismu obhospodařovalo Kestřanské tvrze JZD a na Horní tvrzi se až do 70. let bydlelo. V 70. a 80. letech přešel celý areál pod Prácheňské muzeum. V této době bylo provedeno zajištění

tvrze a první opravy. V roce 1990 celý areál koupilo Zemědělské družstvo Kestřany a Horní tvrz vlastnilo až do roku 2005, kdy ji koupila rodina Haladových. Od této doby je tvrz v soukromých rukách a je postupně opravována.

*Z materiálů zaslaných průvodkyní Karolínou
přetiskl bs*

**ARCHEO WORK CAMP
KESTŘANY 2017**

28. 8. – 2. 9. 2017

Horní tvrz Kestřany, 7 km od Písku

*historie, archeologie,
dobrovolnictví, zábava*

facebook.com/tvrzkestrany

ARCHEO WORK CAMP KESTŘANY 2017

Dovolujeme si Vás pozvat na **pracovní archeologický kemp v areálu Kestřanské Horní tvrze (7 km od Písku)**, který se uskuteční v termínu **28. 8. – 2. 9. 2017**.

Co se bude dít: práce na tvrzi, inventarizace a čištění nálezů a další práce, vše za dohledu archeologů. Práce vhodná pro kohokoliv, kdo má zájem o historii, nebo i pro ty co chtějí strávit příjemný týden v historickém areálu a pomoci s opravou tvrze.

KDE: Kestřany, 7 km od Písku

PŘIHLÁŠKY: stačí zaslat jméno a kontaktní údaje na adresu tvrz@kestrany.cz a my Vám obratem potvrdíme účast.

UBYTOVÁNÍ: je zajištěno v nově opravených prostorách, případně je možnost postavit stan v areálu, pro romantiky možnost přespát na tvrzi, stačí si vzít karimatku a spacák.

K dispozici wc, koupelna, wi-fi.

STRAVOVÁNÍ: Vaří se ze společných zásob, případně je možné zajistit individuálně za cenu 120 Kč (osoba/den). Pro studenty archeologie, případně příbuzných oborů je možné potvrdit praxi.

Budeme se těšit na Vaši účast.

Bližší informace postupně zveřejníme na webu a FB.

Z internetu **bs**

Slavoj Obecnice - KOPANÁ

DOKOPNÁ ŽÁKŮ

25. 6. 2017 – Před vyhodnocením úspěšné sezóny jsme odehráli tradiční utkání rodiče proti dětem a bylo na co koukat. ☺

TJ Slavoj Obecnice žáci – RODIČE 1:1 (1:0)
pk. 5:3

branky: Matějka - Strniště

žáci: Oktábec - Roušal M. - Polák, Skierski - Štamberk, Srch, Ježek, Roušal P. - Prokeš, Strniště, Kadlec, Locker L., Matějka

rodiče: Musil - Locker P., Kadlec, Oktábec, Boháč, Prokeš, Srch, Strniště, Polák, Locker An., Zapletal, Matějková, Kadlecová, Štamberková, Musil jr.

Poslední utkání odehráli naši mistři proti rodičům, kteří jim chtěli oplátit loňskou prohru. Hrál se dle pravidel mladších žáků, jen jsme trochu zkrátili čas na 2 x 20 minut. Rodiče nastoupili v nejsilnější možné sestavě a nevěřili v nic jiného, než ve vítězství. Hrál se opravdu ve vysokém tempu. ☺ Kluci ukázali proč jsou mistři okresu a byli ve všech attributech lepší. Pardon... jen Michal Oktábec byl nejlepší v neproměňování ložených šancí. ☺ Výsledek utkání byl po vypršení času nerozhodný, a to jen díky tomu, že kluci nechtěli zesměšnit svého trenéra v bráně. To se jim povedlo až v následných pokutových kopech, kde jsem nechytil ani jeden a mladí borci proměnili všechny. ☺ Ukázalo se, že i přes obrovské nasazení rodiče na své děti nestačí. ☺

David Musil
trenér žáků, člen výboru TJ Slavoj Obecnice

JUNIOR CUP OBECNICE 2017

IV. ročník

turnaj starších přípravků
a starších žáků

sobota 19. 8. od 9.00 hod.
na fotbalovém hřišti v Obecnici

Vyhlášení výsledků v 15.45 hod.

Přijďte podpořit naše fotbalové hvězdičky ☺

**UZÁVĚRKA zářijového čísla
OBECNICKÉHO ZPRAVODAJE
bude v úterý 12. září 2017**

Letošní DIVADLO SKALKA a „KDO MLUVÍ S KONĚM aneb LÉČEBNA SKALKA“

Letošní divadelní představení se nám dle ohlasů diváckého hlediště povedlo. Dosvědčují to i dopisy, které došly po odehraných představeních. Letos nebudu hodnotit, kdo jak svou roli zvládl, protože se mi opravdu líbil přístup všech, kteří se aktivně účastnili. Jedině chci poděkovat režžovi Pepovi Hudečkovi, který s námi odvedl skutečně perfektní i když občas únavnou práci. Kéž bys nám vydržel se svým elánem ještě dlouho a dlouho. Myslím, že jsme se všichni bavili tak, jak to má být, když něco děláte jako svého koníčka. Vždyť i ten kůň tam nakonec byl. Jsem na sebe trochu naštvaný, vždycky si dělám poznámky, kdo co vyvedl

a takzvané „vyčvaňkal“, já je prostě nemůžu najít. Snad to dáme nějak dohromady za pomoci paměti účinkujících. Parta herců a hereček byla letos tak skvělá, že někteří z nás díky dobrotám, které dívky i chlapci nosili na zkušky, i díky „železničnímu vínu“, začali tloustnout a lenivět. Já z toho například místo na jatka chodil na jabka, dívky pacientky mně coby Dr. Fujtajblovci chtěli něco postavit, místo toho aby se za mne postavili, a tak dále. Prostě byla legrace a my jsme se, tak jako diváci, také náramně bavili. Přátelé byli jste všichni skvělí a jsem rád, že se máme.

Bohouš Svoboda, váš spoluochotník

Naděnci jménem „Ochotnické divadlo“

Jdu pomalu lesem k přírodnímu divadlu na Skalce. Jsem omámena krásou okolí, vůní jehličí a mechu a čekám, co z těch pro mne neznámých ochotníků vypadne. Přicházím do překrásného areálu bývalého lomu, obklopeného skalami a borovicemi, smrky a naaranžovanými břízami. Lidí diskutují, popíjejí, zdraví se a všichni se mezi sebou znají.

Uvádějí hru „Kdo mluví s koněm“ od plzeňského autora Alexe Koenigsmarka. Je to komedie z plicní léčebny. Lidí se baví, herci mají často potlesk na otevřené scéně. Zavírám oči a představuji si původní nadšence z roku 1947, kteří měli tu skvělou myšlenku, toto divadlo stvořit. Myslím i na všechny další, co už jsou v divadelním nebi. Děkuji těm současným, co věnují hodiny práce, bez náro-

ku na honorář a opouštějí svoje pohodlí a klaní se paní Thalii, Múze veselého básnictví a komedie.

Tím, že mě osud zavál do Obecnice, měla jsem tu čest poznat jedinečného nadšence Bohouše Svobodu, který se stejně jako já ptá: „Co nás nutí dělat ze sebe kašpary?“

Mám vekou radost, že ochotnické divadlo zažívá obrodu. Téměř v každé větší vesnici vznikají nové divadelní spolky. Těším se, že jednou poznám více herců z Obecnice a s panem režisérem Hudečkem si popovídáme o společné práci. Děkuji celému souboru Skalka za milý, veselý večer a držím palce do další práce.

Věra Holá – Tůmová

režisérka sušického ochotnického spolku SušDivOch

Ochotníci na Skalce

Do Obecnice jsem se dostal po letech a do lesního divadla na Skalce poprvé a čirou náhodou. Protože divadelní prkna jsou můj téměř celoživotní svět, vím kolik je za každým představením práce, zkoušek, odříkání, radostí i starostí. A to ještě my máme za zády všechny naše zlaté osvětlovače, choreografy, kulisáky, hudebníky, inspicienty, sklady kostýmů, vlásenkářky, šatnářky, uklízečky, ... prostě velký dav profesionálů, kteří se starají o nás, o scénu i o celé divadlo. Tady je to jinak. Všechno dohromady je to práce party nadšenců, kteří jsou chvíli kulisáky, chvíli pomocnými dělníky, režisér je často i herec, občerstvení a osvětlení zajistí parta kamarádů, zkoušky se dějí po večerech, když se všichni vrátí ze zaměstnání a ve svém volném čase utrhnou pár hodin, aby pak doháněli se zatnutými zuby, co je potřeba udělat doma, na zahradě... Naší domovskou scénou je každé léto točna v zahradě zámku v Českém

Krumlově, a tak jsem se na představení v přírodním prostředí těšil. I moji rodiče hráli ochotnické divadlo v přírodním amfiteátru hradu Radyně ve Starém Plzenci u Plzně, a tak jsem měl na co vzpomínat. Komedii Kdo mluví s koněm jsem neznal, ale rozhodně jsem se dobře pobavil. Nemohl jsem ani uvěřit, že někteří z herců a hereček hráli takřka poprvé. Ze všech byla cítit sounáležitost se souborem a výkon všech směřoval k úspěchu celku. Příjemné prostředí a dobré počasí byla už jen třešnička na dortu.

Díky a velké uznání všem, kteří se na představení podíleli, byl jen špetkou svého volna a lásky k divadlu a hodně sil do dalších let.

Zdeněk Plachý

bývalý člen operního souboru Jihočeského divadla v Českých Budějovicích

